

ÅTERRESAN

KARL ARNE BLOM

ÅTERRESAN

KARL ARNE
BLOM

 SAGA
EGMONT

ÅTERRESAN

Karl Arne Blom

SAGA EGMONT

Åtterresan

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1983, 2018 Karl Arne Blom och Lindhardt og Ringhof Forlag A/S

All rights reserved

ISBN: 9788711706251

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Den här boken tillägnas
Bob och Angie Irvine
i La Cañada, Californien

Såväl i boken förekommande människor som skildrade
händelser saknar förebilder. Däremot är miljöerna
autentiskt återgivna. Även vädersituationen är tecknad
efter verkligheten.

Författaren

*Kärlek är ett barn av stunden,
För ingen lag han böjer sig.
(Carmen, akt 1, Habanera)*

FÖRSTA DELEN
STORMEN

1

Han vaknade av att den stora väckarklockan tickade och att det luktade rök. Han låg på rygg och kunde se taket. Det var inte helt mörkt. Han vände på huvudet och såg på klockan. Kvart över sex. Han gäspade stort. Han sträckte ut handen, upptäckte att han var ensam i sängen. Hon hade stigit upp.

Han kunde svära på att den röda väckarklockan på det vita nattduksbordet inte hade ringt. De hade nämligen inte satt den på ringning kvällen före.

Han låg kvar på rygg en stund, lade händerna under huvudet och tittade på affisken på väggen. Ljuset som kom in genom dörren föll på den. Motivet på affisken var två nakna kroppar i silhuett som stod vända mot varandra på en sandstrand. Mannen och kvinnan på bilden höll varandras händer och kvinnans långa hår blåste ut från nacken. Det hade kommit en bris då bilden togs.

Han lyssnade på klockans tickande. Det var inte särskilt ljudligt. Han undrade varför han vaknat. Så sträckte han på sig och gäspade. Sedan drog han åt sig benen, vek undan sängkläderna och satte fötterna mot golvet. Det var lite kallt och han huttrade till.

På väg till toaletten blinkade han mot ljuset i tamburen. Medan han stod över klosettstolen kände han hur trött han

var i hela kroppen och att han knappt orkade hålla ögonen öppna. Helst av allt ville han återvända till sängen och sova några timmar till.

Han steg ut och stängde tyst dörren efter sig. Men han behövde ju inte smyga. Hon var vaken.

Han kände en sträv smak på tungan och ångrade att han inte passat på att borsta tänderna. Tandborstning och hårtvättning var två medel som när han kände sig trött fick honom att avsevärt pigga till och uppleva sig som någorlunda ren och fräsch.

Han fortsatte fram till köket. Hon satt med ryggen mot honom och rökte. Han såg på hennes rygg och på det mörka håret. Hon hade hört honom. Hon var medveten om att han stod där och såg på henne. Men hon vände sig inte om. Hon sa inget och han sa inget.

Det var något i hennes hållning som förklarade för honom att hon inte var på humör. Dessutom det faktum att hon stigit upp och satt sig att röka vid köksbordet. Hon brukade aldrig röka på fastande mage före morgonmålet och ofta tände hon inte dagens första cigarrett förrän vid elvakaffet.

Han tyckte hon var vacker där hon satt naken på pinnstolen med ryggen vänd mot honom. Han hade egentligen velat gå fram till henne, lägga handen på hennes axel, stryka henne över kinden, luta sig fram och kyssa henne och säga ett lågmält "gomorron". Istället gick han fram till kylskåpet och öppnade det. Han tog ett mjölkpaket, ett glas ur diskstället och hällde det fullt. Han drack i djupa klunkar. Mjölken var så kall att han rös till.

Han vände sig om och såg på henne. Hon hade tårar på kinderna och läpparna var sammanpressade till ett tunt

streck. Han tyckte inte om att se henne gråta. Det gjorde honom olustig och illa till mods.

- Gomorron, sa han lågt. Vad är det?

Precis som om han inte visste.

Hon ruskade på huvudet och vägrade att möta hans blick. Hon fimpade cigaretten och tände genast en ny.

Han drog en djup suck och ställde sig bredvid hennes stol. Han kände sig dum och tafatt. När hon var på det här humöret kände han sig utanför, som en främling. Hon var så fjärran och det var som om de inte ens kände varandra.

Han strök henne över håret. Det kändes som att klappa en marmorstaty som någon satt en peruk på.

Hon blinkade hårt. Så såg hon med en min av vämjelse på den nytända cigaretten och dödade den med en resolut gest i det vita askfatet, där fimparna från kvällen före låg kvar och luktade illa.

Hon torkade sig i ansiktet med handflatorna och drog ett hackande djupt andetag som lät som en halvgången suck.

Hon ruskade på huvudet och reste sig från stolen. Utan att säga något, utan att se på honom, gick hon in i sovrummet, lade sig i sängen och drog täcket över huvudet som om hon ville gömma sig.

Hon låg där och hörde honom komma tassande på nakna fötter, kände hur sängen gungade till då han satte sig ned, kände en hand som letade efter hennes huvud, sökte efter håret att stryka över.

Han tog tag om täcket och drog undan det. Han såg på henne och nu mötte hon hans blick.

- Får jag krypa ner hos dej? frågade han med låg röst.

Hon nickade och bet sig hårt i underläppen och ögonen glittrade av tårar.

Hon kröp intill honom, lade benet över hans mage och låg så tätt som om hon velat krypa in i honom, smälta ihop med honom, förena sin kropp med hans för en oändlighet.

Han strök henne över ryggen med lätta händer och hon kunde höra hur hans hjärta slog hårt. Hon kunde känna hur osäker han var. Hon visste att han alltid blev osäker då det - hon - blev så här. Han tyckte inte om det - henne - då. Hon visste det. Men det var något som de aldrig talade om.

Nu låg de där och bara teg. Hon kände hur hans händer letade över hennes kropp, smekande, mjuka. Hon märkte att hans hud blev varm; ett osvikligt tecken på att han ville ha henne.

Det var som om det var hans eviga universalrecept. Tränga in i henne och älska bort ledsnaden.

Då sa hon sina första ord denna morgon:

- Nej, sa hon. Inte nu. Kan vi inte bara ligga här?

Han nickade. Hans händer blev mindre intensiva, mindre pockande.

Hon visste att han var besviken. Hon visste att han inte skulle ge sig. Snart skulle hans händer vara där igen och hennes motstånd skulle minska. Till slut skulle det bli så att värmen steg inom henne och att hon bara inte orkade vara ovillig längre.

Hon plockade med håret på hans bröst. Han kunde känna fukten från hennes tårar. Hon kände hans hand som sökte sig neråt över magen och sedan rätade hon på sig och fann hans mun. Så kysste de varandra och hon ville gråta, skrika och skratta på en och samma gång.

Så rullade hon över honom, lade sig tillrätta och så gled han in i henne.

Hon tänkte: jag vill egentligen inte; jag vill att vi pratade istället.

2

Det var november, söndag i allhelgonahelgen. Efter en regnig, blåsig och dimgrå oktober hade vådret slagit om i början av månaden. Det hade blivit ett par fina höstdagar. Om nätterna var det frost, men när solen gick upp var himmelen molnfri och framemot tolvtiden hade temperaturen varit riktigt behaglig.

Men det hade bara varat några dagar. Så hade temperaturen sjunkit och det hade blåst upp. Regnet kom. De båda senaste kvällarna hade hårda vindstötar jagat längs gatorna och kastat nederbörden mot fönsterrutorna och fått det att låta som om vinden i vredesmod ville krossa glaset och tvinga in det kalla, tunga regnet till människorna.

Men någon gång under den föregående natten hade allt med ens blivit stilla och lugnt. Regnet hade upphört och vinden avtagit. Det hade inträffat någon gång mellan midnatt och klockan tre. En avvaktande tystnad hade uppstått, en stillhet som var skör som tunna glaskristaller. Det hade legat något dröjande i detta lugn. Som om naturen tog en liten paus för att hämta andan, för att samla kraft, för att ladda upp inför den totala urladdningen.

Det hade börjat med att temperaturen föll snabbt. Så hade vinden sakta och nästan försynt börjat blåsa.

Vindstyrkan hade tilltagit, molnen tomat upp sig och en blixtn hade plötsligt kluvit himmelen likt ett cymbalslag. Någon knall hade aldrig dånat, men blixten hade snittat upp himmelen och molnen öppnat sig. Snön hade börjat falla; först i form av klibbig blötsnö. Stora flingor som smalt så fort de nuddade marken. Vinden hade tilltagit, snöfallet ökat, kylan blivit hårdare.

Vintern hade kommit.

Han drog upp rullgardinen och tittade ut. Han såg hur snön yrde. Han vände sig om och såg på henne.

- Det snöar, sa han.

Hon låg med täcket uppdraget till hakan och betraktade honom.

Hon svalde och han kunde se att hon hade nära till gråten igen. Han visste dock att hon inte skulle säga något. Han var så väl medveten om vad hon ville få sagt och fastän hon aldrig formulerat orden visste han dem. Faktum var att han var tacksam för att hon aldrig sa dem, för han ville inte höra dem. Som den skitstövel han inte förmodade, utan visste att somliga höll honom för att vara.

- Det är snöstorm, sa han med låg röst och lutade pannan mot glasrutan.

- Christian, sa hon.

Han vände sig långsamt om.

- Ja?

Hon såg på honom, bet sig löst i läppen och ruskade på huvudet. Hon vände bort huvudet.

- Nej, sa hon. Det var inget.

Så nära hade hon aldrig varit att föra på tal det han inte ville höra. Han visste det. Det dittills närmaste hade varit den gången han sagt:

”Jag skulle alltid vilja vara tillsammans med dej.”

”Ordna så att du är det, då”, hade hon sagt.

Han hade sett henne in i ögonen och nickat lite lätt – mer som ett erkännande av att han hört hennes ord, än som ett jakande.

Klockan hade hunnit bli drygt elva då han steg ut på Spolegatan. Han slog upp rockkragen mot vinden. Snöfallet hade avtagit, men blåsten föreföll ha ökat i styrka. Han skulle gå mot den.

Han gick några meter, så vände han sig om och såg upp mot huset. Han såg hur hon stod i fönstret och hade särat på gardinerna. Hon hade morgonrocken på sig, men den hängde öppen. Hon rörde sig inte; bara stod där och såg på honom. Och fastän hon befann sig tre våningar upp och han inte kunde urskilja detaljerna i hennes ansikte visste han att hennes ögon var sorgsna.

Han fortsatte mot Clemenstorget och mot vinden.

Det var det som var så hopplöst; att de alltid skulle skiljas och båda vara ledsna och nedslagna. Så länge de var tillsammans kunde de skratta och då isolerade de sig största delen av tiden från den verklighet som fanns utanför dem. Då glömde de nästan helt allt annat och då existerade bara de två i något slags fantasivärld som innehöll den fullkomliga lyckan och friheten.

Men visst var det så att verkligheten kunde sticka hål på den bubblan. Som nu imorse, då han vaknat och sedan gått ut till henne i köket, där hon suttit och rökt.

Han tyckte inte om att behöva ha det på det här viset och han visste att hon knappt orkade med det. Det enda vettiga och förnuftiga vore ju att det blev ett slut på det. Men han vågade inte, orkade inte. Och ville innerst inne inte.

Det han fruktade mest var att hon skulle bli så förtvivlad att hon begick självmord om han förklarade att det fick vara slut nu.

Det small till bakom honom. Han hoppade bokstavligen talat högt och snodde runt alltmedan hjärtat slog vilt och han kände hur rädslan var en värmeklump i magen.

Tre, fyra meter bakom honom hade en enorm trädgren slitits loss av blåsten och kastats flera meter. Den hade med ett brak landat på taket på en parkerad Volvo och tryckt in det helt samtidigt som vindrutorna krossats.

Han drog ett djupt andetag när han såg vad som hänt. Det hade låtit som brakket från en kanon. Tanken kom för honom att om någon suttit i bilen skulle den personen inte ha överlevt. Så intryckt var taket. Och han tänkte: om grenen slitits av ett ögonblick tidigare och hamnat en meter åt vänster, då hade jag fått den rakt över mig.

Tanken fick honom att bli rädd. Grenen var bortåt fyra meter lång och tjock - säkert halvmeteren i diameter.

Han skyndade på sina steg och undvek att gå under träden. Han vek in på Bytaregatan. På den smala gatan tycktes vinden få ännu bättre fäste, som om den pressades ihop och fick mer komprimerad kraft. Det var nästan omöjligt att gå upprätt och ett par gånger var han tvungen att gripa tag i stuprör och husgavlar för att inte kastas omkull av blåsten. Dessutom var det mycket halt.

Han vek om hörnet och in på Klostergatan. En stund senare var han hemma. Telefonen ringde.

3

Han gav sig tid att kränga av sig skorna i tamburen innan han svarade. Han knäppte upp ytterrockens knappar på väg till telefonen. Han var genomfusen, fastän han bara gått några hundra meter.

- Hallå ja, sa han. Det är Hammar.

- Hej, var har du hållit hus?

Det var Monica.

- Hej, sa han och slog sig ned på stolen medan han försökte att tänka snabbt. Har du ringt förut?

- Jag ringde flera gånger igår kväll och jag har ringt fem gånger förut idag på morronen. Var har du varit?

Han hade egentligen aldrig varit särskilt skicklig på att ljuga, men under det senaste året tyckte han själv att hans uppfinningsriktighet i konsten hade gjort framsteg.

- Det är ett jävla väder, sa han. Rena stormen. Hurdant är det i Linköping?

- Vacker höst, sa hon. Men du svarar inte på min fråga.

- Jag hade dragit ur jacken, sa han. Sa jag inte att jag tänkte göra det?

- Det minns jag inte. Varför gjorde du det?

- Jag ville få vara ifred och arbeta så mycket som möjligt utan att bli störd.

- Jaha, du.

Han tyckte inte om hennes tonfall.

- Har du fått nåt gjort då? frågade hon.

- Jodå. Jag har varit flitig, må du tro. Jag jobbade hela fredan och hela dan igår. Jag gick inte och la mej förrän två inatt.

- Och då glömde du att sätta in jacken?

- Nej, sa han. Men jag har faktiskt varit ute och gått en lång promenad. Jag kom alldeles precis innanför dörren.

- Jag tyckte du sa att det var snöstorm.

- Ja, sa han. Det är det.

- Du brukar inte tycka om att ge dej ut i oväder, sa Monica.

- Det gör jag inte och det vet du. Men jag hade suttit inomhus och läst och skrivit två dar i rad och kände för att få lite luft. Jag är alldeles genomfrusen.

- Det måtte du vara, sa hon.

- Vad då?

- Ja, klockan är halv tolv nu och åtta ringde jag första gången. Och då svarade du inte.

- Jaså, var det du som ringde? Jag kunde inte svara då, för låg jag i badet.

- Jaså.

Han tyckte inte om sättet hon sa det på.

- Vad är det med dej? frågade han. Varför håller du på att förhöra mej på det här viset? Vad är det med dej?

- Inget. Jag tycker bara det är konstigt att du är ute och promenerar i snöstormen i flera timmar.

- Jag gick ut nån gång omkring nio och så träffade jag Gunnar borta i Lundagård och följde med honom hem en stund. Han bjöd på kaffe. Sen gick jag en sväng till och nu har jag kommit hem. Konstigare är det inte. Hur har du haft det, då?

- Det är bara bra med mej.
- Och alla mår bra?
- Jadå.
- Hur dags kommer du?
- Tåget ska vara i Lund kvart i sju.
- Kvart i sju, upprepade han. Fint. Då är jag nere och möter. Är du hungrig när du kommer?
- Det är nog inte utan.
- Jag lagar nåt gott som står och väntar här hemma.
- Du, jag sitter i vagn nittio.
- Okej.
- Vagn nittio, i Lund kvart i sju.
- Hur dags far du från Linköping?
- Fjorton och fyrtioåtta går tåget.
- Okej, fint.

Det blev tyst en stund.

- Jaha, sa Christian. Då ses vi ikväll, då.
- Ja, sa Monica.
- Nu ska jag jobba lite till. Fram till dess att ditt tåg kommer.
- Ja, var flitig nu. Hej, så länge.
- Hej. Trevlig resa.

Han lade på luren. Han blev stående en stund och såg på telefonen. Så suckade han lätt och räknade efter hur många timmar det var kvar tills hon kom.

4

Christian Hammar var en och åttiosex lång. Han var muskulöst byggd. Håret var mörkt och kortklippt. Utseendet var på det hela taget alldagligt och han saknade personliga kännetecken.

Vissa förebud om fyllighet hade under de senaste åren börjat bli märkbara. Det var resultatet av att han numera inte ägnade sig åt någon som helst motionsverksamhet. Han hade under tidigare år spelat en hel del basketboll, men delvis på grund av lättja och delvis på grund av tidsbrist hade han slutat med det.

Christian Hammar var trettio två år gammal. Han var född i Eslöv den tjugosjunde juni 1950. Hans mor Britta hade omkommit i en singelolycka 1976. Det konstaterades att hon varit rattfull. Promillehalten hade varit hög. Christian och hans far Peder hade talat om det. Sonen ville få veta varför modern varit onykter och kört bil. Fadern hade mest tigit och helst av allt velat slippa samtalsämnet.

Christian hade känt att det var något fadern höll inne med, något han klämde på. Något han inte ville få fram. Christian hade inte gett sig. Han hade med mästrand och förebrående tonfall sagt:

”Jag tänker inte ge upp förrän jag får veta vad det är fråga om. Det är nåt du inte vill säga. Jag kan se det på dej.

Men jag har rätt att få veta. Hon var min mor. Och jag vill förbanne mej få veta varför hon söp och satte sej bakom ratten. Hon satt och drack här hemma. Och du hindrade henne inte när hon satte sej i bilen och körde iväg. Vart i helvete var hon på väg? Jag har rätt att få veta.”

Fadern hade fått tårar i ögonen, vänt bort blicken och nickat – och berättat med låg röst, som låtit som om den kommit långt bortifrån.

Om att det inte varit så bra mellan dem den senaste tiden. Om hur de höll på att glida isär. Om grälen som blev vanligare än samtalen. Om sprickan mellan dem som vuxit.

”Men vad då?” hade Christian undrat. ”Vad då? Menar du att ni var på väg att skiljas? Det får jag då säga, att det lyckades ni fullkomligt dölja för mej. Nog för att jag kanske märkte att ni kunde vara korta och tvära mot varann. Men jag trodde det var nåt som hade med den naturliga utvecklingen att göra.”

”Vilken naturlig utveckling?”

”Ja, alltså, att man slutar visa varandra ömhet. Att två gifta människor tar varandra för nåt givet. Att känslorna blir nåt så självklart att man inte längre behöver ge uttryck för dom.”

Fadern hade ruskat på huvudet.

”Så enkelt var det nog inte. Vi gled isär. Det var inte så att nån av oss hittade nån annan. Ingen av oss blev glödande och passionerat förälskad i nån annan. Det var bara det att vi upplevde det som så jävla rutinmässigt och vardagligt att bara ha varandra.”

”Det där fattar jag inte”, hade Christian sagt.

”Nej, det är knappt jag gör heller. Det är nåt man känner, men det är så svårt att förklara. Vi gick här hemma i lägenheten dag ut och dag in. Två pensionärer. Och du var

utflugen. Vi hade bara varandra. Vi gick här och nötte på varandra. Vi var så jävla less och trötta på varandra.”

Ett par månader efter begravningen hängde fadern sig.

Christian hade aldrig kunnat begripa hur någon människa, och minst av allt hans egna föräldrar, kunde uppleva livet som så vidunderligt tråkigt att man i stort sett kunde ledas till döds.

Det hade ruskat om honom, inombords. Men samtidigt hade han byggt upp en försvarsvall. Han vägrade tro på att det verkigen kunde vara så. Han kunde bara inte acceptera att fadern sagt sanningen. Han intalade sig att det måste ha funnits något annat i botten, men han kunde inte bli klok på vad. Han kunde, hur han än grubblade, inte hitta vad det egentligen varit fråga om.

Efter studentexamen i Eslöv och militärtjänstgöring i Eksjö hade Christian 1971 börjat studera i Lund. Han hade läst engelska, litteraturhistoria och historia. Han hade kvitterat ut sin filosofie kandidatexamen 1975.

Det var året innan föräldrarna gått bort.

Christian hade undrat om han på något vis borde ta på sig någon skuld för vad som skett. Om han försummat dem. Om han varit och hälsat på dem för sällan, om han ringt alldeles för sällan. Det var inte långt mellan Lund och Eslöv. Det tog bara en kvart med tåget.

Men han hade dragit sig för det. Han tyckte att han hade mindre och mindre gemensamt med dem. Det var så svårt att tala med dem. Ingen av dem hade riktigt fattat detta med universitetsstudier. De hade båda begripit det som en fortsättning av gymnasiet – med schemabunden undervisning. En gång hade fadern frågat hur många timmar musik och gymnastik och slöjd de hade.

Christian hade först blivit arg. Sedan besinnat sig och försökt förklara att det var inte alls som då han gått i gymnasiet. Man hade inte en timme av det ena och sedan en timme av det andra. Man läste ett ämne koncentrerat och sysslade inte med något annat.

Men det hade inte gått att få Peder Hammar att begripa.

1974 hade han gift sig med Monica Westerhag. De hade gift sig borgerligt och efteråt ätit på Backholms tillsammans med de allra närmaste vännerna samt brudens och brudgummens föräldrar.

Christians och Monicas föräldrar hade inte fungerat tillsammans, inte ens på bröllopfesten. De kunde helt enkelt inte tala med varandra, ingen hade något att säga den andre. Det fanns inte ett enda samtalsämne som förenade dem.

Det hade varit många tillfällen då Christian skämts för sina föräldrar; för att de varit så enkla mäniskor; för att de framstått - i varje fall i hans ögon - som så enfaldiga. Men sedan hade han förebrått sig själv och skämts över att han skämts. Men varje gång han försökte visa dem kärlek, varenda gång han försökte ge uttryck för tillgivenhet, var det något som knöt sig inom honom. Han fick aldrig fram det.

Efter det att båda var döda insåg han att de måste ha trott att han inte tyckte ett enda dugg om dem; att han tog avstånd från dem.

Men så hade det ju inte alls varit.

Han hade suttit där på bröllopfesten och längtat efter att den skulle ta slut. Så att han och Monica kunde ge sig av till sin familjelägenhet på nationshuset, där den verkliga

festen skulle hållas. Tillsammans med korridor-och kurskamrater.

Moderns blinkningar och antydningar – om att nu längtade de säkert efter att få komma på tu man hand, att få bli ensamma, att riktigt få rå om varandra (blink, blink, blink med ena ögat så att det sett ut som krampryckningar); och fadern som varit rödbrusig i ansiktet, för det blev han alltid när han drack sprit, och som bolmat på sin cigarr och skrockat. Och Monicas föräldrar, som närmast generat betraktat det komiska paret.

Herregud, vilken lättnad – vilken känsla av befrielse – då de äntligen kommit därifrån.

Men hur förklarar en son för sin mor att det där med att ta brudens oskuld på bröllopsnatten, det tillhörde liksom det förgångna? Inte säger man till sin mor som det är: att de inte kunde minnas antalet gånger de legat med varandra.

Det var inte bara en generation som åtskilde Christian och hans föräldrar – det var en avgrund. Nu mindes han dem med värme och ömhet och önskade att han varit mer tålmodig, mer hänsynsfull.

Men nu var det för sent.

Christian Hammar doktorerade i historia. Han arbetade med en avhandling om den danska reformationen 1536 och dess effekt för staden Lund som andligt och kulturellt centrum.

Det gick inte undan med avhandlingen.

Med jämna mellanrum extraknäckte han som lärarvikarie på olika skolor såväl i som utanför Lund.

Monica däremot hade fast tjänst och var adjunkt på Katedralskolan.

Monica, den målmedvetna, som alltid vetat vad hon ville och sett till att hon nått sina mål.

Ibland avundades han henne styrkan och viljan.

Han såg på klockan. Han borde se till att få lite utträttat innan det var dags att möta henne vid tåget.

5

Vägguret tickade högt och markerade att tiden gick. Han satt vid arbetsbordet som stod vid fönstret så att han om han vred huvudet åt vänster kunde titta ner på Klostergatan. Han läste och han antecknade.

Men han hade svårt att koncentrera sig. När han läst tre sidor i en bok utan att ha fattat ett enda ord slog han igen den så det smällde. Dessutom steg ett dammoln upp. Han kastade ifrån sig den gula blyertspennan och släckte läslampan.

Han tog fram dammsugaren och med något som påminde om frenesi började han städa i lägenheten. Han hämtade dammtrasan och nästan pedantiskt torkade han av prydnadssakerna, fotografierna, karmarna på stolarna, alla möbelytor, väggpaneler.

Två timmar gick. Sedan fyllde han badkaret med vatten som var varmt så att det ångade. Det stack av värme i kroppen då han sänkte sig ned. Efter en stund kände han en våg av vällust passera genom kroppen. Han lutade huvudet bakåt och blundade. Han dåsade till. Han slumrade in.

Han tänkte på Margareta och fick erektion. Han tänkte på Monica och skrämde av tanken att han ibland kände det som att han var så hjärtligt trött och less på henne.